

Νάτος μές'στην'Εκκλησιά...καίτε σμύρναις και λιβά-
 σέ θαυματουργαίς εικόνας, [νι
 νάτος,πού κοπντοι μαχών κάνουν γύρω του στεφάνια,
 κάνουν γύρω του Κορώναις.

Νάτην νάτην τών Πολέμων και τής Νίκης ή Κορώνα,
 μή θαρρήτε,μάς φωνάζει,τελειωμένο τόν άγόνα.
 Μεταδώσετε τούς λόγους Βασιληά και Στρατηλάτη,
 πρέπει νάχωμε Πατρίδα,πού νά γίν'ισχυροιάτη,
 άνταξία τών παληών παραδόσεων και θρύλων,
 νάναι τρώμος τών έλθρων,νάναι σεβασμός τών φι-
 λων.

Τέτοια λέει,κι'ό Δασός της'μπρός'τουθ Θρόνου τά
 [σκαλιτά
 βόζει μέσα'στην ψυχή του την ψυχή του Βασιληά,
 κι'άπό δάφναις κάνει θήκη για θαυματοργό σπαθί,
 στρώνει δάφναις νά περάση,δάφναις για νά κοιμηθῆ.

Β'.

Νάτος...'μπρός του κλίνουν τώρα
 τάρματα τά νικηφόρα
 τής'Ιδέας οί Στρατοί,
 και σέ λάφυρα πατεί.

Φωναίς φθάνουν κι'άπό πέρα,
 ζήτω του του Αυτρατοῦ,
 πού τόν λένε και Πατέρα
 και Κουμάρό του Στρατοῦ.

Νάτος,πού βαρυστενάξει,
 παλληκάρια μου,φονάζει,
 πού φιερόντε την Φήμη.

Παλληκάρια μου χαμένα
 κι'άπ'έδώ κι'έκει θαμμένα,
 αιώνια σας ή μνήμη.

Κάθε τίτλο,κάθε δόξα για του Ρήγα σας τὸ Στέμμα
 σεις την'δώσατε. παιδιά μου, με τὸ τίμιο σας αίμα,
 και τὰ δάκρυα του Ρήγα με τὰ κλέη τὰ μεγάλα
 την'αθάνατή σας μνήμη θά την'ραίνουν στάλα στάλα.

Γ'.

*Αρατε τὰς Πύλας τώρα,κι'έρχεται λαμπρός'Εκείνος
 τών παραμυθίων ὁ Ρήγας,τῆς φυλῆς ὁ Κωνσταντίνος.
 *Έρχεται με τὸν'Αβέρωφ,με τόνεφρευτο Καράβι,
 ζήτω'στὸν Βουλγαροκτόνο
 με χαρὰς κραυγάζουν τόνο
 κι'ἔσοι'Λευθερία δὲν εἶδαν,κι'ἔσοι θ'ἀπομείνουν
 [σκάβιοι.

Τρέχουν τρέχουν νά τὸν'δοῦν,
 Δεσποτάδες κελαιδοῦν
 *Ανασιάσεως τροπάρια.

Και σέ τούτη τῆ στιγμῇ
 δὲν ἀκούονται λυγμοί
 για χαμένα παλληκάρια.

*Αρατε τὰς Πύλας τώρα,κι'έρχεται λαμπρός'Εκείνος
 τών παραμυθίων ὁ Ρήγας,τῆς φυλῆς ὁ Κωνσταντι-
 νος.

*Ατονοι γι'αὐτὸν κι'οί στίχοι και τὰ λόγια μου φω-
 πῶς ἐγὼ μπορῶ νά ψάλλω [χά...
 τέτοιο Νικητῆ μεγάλο;
 Ζήτω,Ζήτω,κι'όλο Ζήτω του φονάζω μοναχά.

Τὸ ζευγάρι τῶν Ξυλίνων γὰ τῆς Δόξαις τῶν Ἑλλήνων.

Α'.

Φ.— Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ'ἀνατέλλει,
 τοῦρανοῦ τὴν σαλπίζουν ἀγγέλοι,
 *Εκκλησιὰς τὴν σημαίνουν καμπάναις,
 τὴν δοξάζουν τῆς Νίκης παιάνες.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα μεγάλη,
 τῆς Εἰρήνης ἡμέρα τρελλή,
 ἕνας ἥλιος κινουόριος προβάλλει,
 νέο φῶς σέ χαρὰ μάς καιεῖ.

Τῆς Ειρήνης τρελλά πανηγύρια,
τόκα μία, παιδιά, τὰ ποτήρια,
Περικλέτο μου, χείρες καὶ σὺ,
καὶ τῆς Νηόουσας πίνε κρασί.

Τὴν βροντοῦνε τοι φέκια, κανόνια,
τὴν βροντοῦνε κι' ἀρχαία μηλίονα,
τὴν φωνάζουν παποῦδες κι' ἔγγονα.

Διαλαλεῖται σὲ γῆ καὶ σὲ κύματα,
διυλαλεῖται καὶ σ' ἀλαλα μνήματα,
δοπὺ πέρνουν κι' ἔκεινα λαλιὰ
καὶ φωνάζουν: εἶοι, Βασιληᾶ.

Ἡ χρυσὴ τῆς Εἰρήνης ἡμέρα
διαλαλεῖται κι' ἔδω κι' ἔκει πέρα.
Τόσος κόσμος τὸ φῶς τῆς κυττάζει
κι' ἡ Βλαχιά πετακτὴ τὴν γιορτάζει.

Ἄγεράκι δροσάτο φυσᾶ,
καὶ σ' τῆς ζεῖδωρη τούτου πνοῆ
κυματίζουνε στάχρα χρυσαῖ,
κι' ὅλα πέρνουν χυμὸ καὶ ζωή.

Καὶ κρυστάλινο τρέχει νερό,
καὶ φλογέρα Πανὸς ξεφαντόνει,
καὶ τὸ φύλλο, ποῦ φθίνει ξερό,
μυριόκαρπο τώρα φουντόνει.

Ἄκου Νίκης βροντώδη παιᾶνα...
κύττα γύρω τι πράσινα κάλλη...
ξεφαντόνια κι' ἔγω μὲ τὸν Πάνα,
γεγά σου, νέα Πατριδα μεγάλη.

Γεγά σου, νέα Πατριδα τιμῆς..
μὲ τραγοῦθια χαρᾶς πολεμεις.
Γεγά σου, νέα Πατριδα τῆς δόξης,
ποῦ σὲ νέα ζωὴ θὰ μᾶς σερῶξης.

Γεγά σου γεγά σου, Μεγάλη Μητέρα,
ποῦ πετᾶς σ' τῆς φωτιά μὲ φλογέρα.
Γεγά σου γεγά σου ποῦ κάνει ἀλήθεια
περασμένου καιροῦ παραμύθια.

Πυρπόλεις μ' ἔνα πῦρ Προμηθέων
καὶ φωτίζεις μὲ φῶς Παρθενώνων...
γεγά σου γεγά σου, Πατριδα Πανθέων,
γεγά σου γεγά σου, Πατριδα δαφνώνων.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα προβάλλει
μ' ἀμπελώνας καὶ στάχεις χρυσοῦς,

τὴν γιορτάζω μ' ὀλόρθο κεφάλι
καὶ τροπαίων λαμπρῶν κολοσοῦς.

Β.

Π.— Νάτην ἢ χαριτωμένη,
νάτην νάτην ἢ χρυσῆ,
δοπὺ κόσμος τὴν προσμένει
μὲ λαχτᾶρα περισσή.

Τὶ χαρίσματα χαρίζεις,
σὲ τι πλοῦτη μᾶς καλεῖ,
καὶ λαὸς πανηγυρίζει
καὶ λαὸς τὴν διαλαλεῖ.

Πάλλευκος, σὺρανοβάμων,
Δέσποινα χορῶν καὶ γάμων,
καλλιστέφανος σκιρτᾶ.

Ξεφαντώματα καὶ γέλοια,
βγάζουνε κραοὶ τ' ἀμπέλια,
καὶ πληθαίνουν τὰ σαρκᾶ.

Δόξα σ' τῆς Ρουμανία, δόξα σ' τὸν Κάρολο τῆς,
ποῦ φάνηκε πῶς εἶναι σοφὴ Μεγαλειότης.
Δόξα σ' τὸν Μαγιορέσκο, ποῦ τετρακόσα τᾶχει,
καὶ μὲ τὴν Συμμαχία φαιδρὸς πανηγυρίζει,
κι' ἔδωσσε σ' τοὺς Βουλγάρους ἕνα γερό μπερνετσί,
κι' ἔδειξε πῶς σὲ τούτους κάστονα δὲν χαρίζεις.

Ζήτ' ὁ Κάϊζερ ὁ μέγας, πρώτης Ἀυτοκρατορία,
ποῦ τῆς Νίκαις μᾶς θαυμάζει,
καὶ μὲ μὴ φωνὴ δαμάζει
τόσ' ἀδάμαστα θηρία.

Ἔξω σεῖς οἱ πειναλέοι,
κάτω τὰ ξεράδια λείει
καὶ τὸ πόδι του πατεῖ.

Κι' ἀπληστοὶ ζαρώνουν λόκοι
καὶ τοὺς πᾶνει κρύα φρόκη,
καὶ τοὺς πᾶει ριπιτῖ.

Ζήτ' ὁ Κάϊζερ ὁ πᾶνυ,
πίνω σ' τὴν ὄγεα καὶ τούτου,
ποῦ τὸν Βασιληᾶ μᾶς κάνει
Στρατηλάτη τοῦ Στρατοῦ του.

Εδοί, παιδιά, του Κάιζερ, δόξαις και μεγαλεία...
ζήτω κι' η περιώνυμος τῶν ἰδεῶν Γαλλία,
ποῦ μπρός της κάθε βάρβαρος βουβαίνεται Θεοσίτης
καὶ δὲν χωροῦνε τάδικα μὲς' στὴ συνείδησί της.

Καὶ ποῖς γιὰ τὴν Γαλλία μας δὲν θὰ πανηγυρίσῃ ;
σῆκω καὶ πανηγύριζε μὲ τρέλλα, σοβαρό,
κι' ἔλα μαζί μου γρήγορα νὰ πᾶμε' στὸ Παρίσι
νὰ ποῦμε' στὸν Πισσὼν μεροὶ καὶ' στὸν Πουανκαρέ.

Ποῦ νὰ μετρήσω σήμερα τὰ κλέη μας ἐκείνα;
δὲν βρῶσκω λόγια νὰ σοῦ' πῶ τὴν ἀμετρη χαρὰ μου,
καὶ μόλις ὁ Πρωθυπουργὸς γυρίσῃ' στὴν' Ἀθήνα
ἔλαρε σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμποῦρά μου,
καὶ πᾶμε νὰ τοῦ ψάλουμε γιὰ τῆς μεγάλαις Νίκαις
χίλια καλῶς σὲ βρήκαμε, χίλια καλῶς μᾶς βρήκες.

Ὁ Ξυλὲντος συμπολίτης ψάλλει τὸ παιδί τῆς Κρήτης.

Φ. — Ἐπαινος' στὸν Κρητικὸ, ποῦ μαζί μὲ τὴν Εἰρήνη
ὁ μεγάλος Βασιλεὺς Μεγαλόσταυρο τοῦ δίνει.
Τὸν τιμᾷ κι' ἡ Ρουμανία μὲ τὸν Μεγαλόσταυρό της,
τὸν τιμᾷ μὲ τὸν δικό του κι' ὁ κλεινὸς Μαυροβου-

[νιώτης.

Τόσαις ἐθνικαῖς θυσίαις δὲν ἐπῆγαν τοῦ κακοῦ,
κι' εἶναι τὴν ἄλληθεα μόνη
πῶς τὸ γένος μεγαλόνει
'στὸν καιρὸ τοῦ Κρητικοῦ.

Γεῖά σου, γέρο Ψηλορείτη...
σέρνω τώρα μὲ τὴν Κρήτη
τὸν πυρρῆμο χορῶ.

Καὶ κυτᾶζω τὴν Ἑλλάδα
δόξης καὶ τιμῆς κοιλάδα
'στοῦ Λευτέρη τὸν καιρῶ.

Καὶ τόλμη καὶ σφριγγὸς
καὶ νοῦς οὐκ ὀλίγος...
τὴν Κρήτην αἰνῶ.

Μεγάλὸ τάντέρι
αὐτοῦ τοῦ Λευτέρη,
καὶ τύχη βουλό.

Βροντᾶτε, βροντᾶτε,
μ' αὐτὸν χαρεῖτᾶτε
Πατρίδα τροπαίων.

Τὶ δόξης Παλάτια
θαμβῶνουν τὰ μάτια
τραυρῶν Εὐρωπαίων.

Σὲ τούταις τῆς φρικαῖς
τί τύχη τὴν βόθηξες
μ' αὐτὸν τὸν Λευτέρη.

Γεμάτη παράσημα
τραγοῦδ' ἀναστάσιμα
μὲ ξίφος' στὸ χέρι.

Τοῖς χαῖρε, περιμάχητος τῶν Μακεδόνων χόρα,
'Ἐλλάς πανηγυριώτισσα, Πατρίς εὐτυχισμένη,
κι' ἀνεῖναι καλλοροφίτικος ὁ Κρητικὸς σὰν τώρα
θαρρῶ πῶς ρεπ' Ἰσόβιος Πρωθυπουργὸς νὰ μένῃ.

Γ.

Π. — Τὶ χροσὴ μᾶς βρήκε μοτρα...
σὺ Φεραῖτε προτομαρτυ,
τὴν προφητικὴ σου λύρα
ἐμπνευσμένος ξαναπάρη.

Τὰ πεντάρφανα παιδιὰ σου, τὰ παιδιὰ τὰ σκορπισμένα
μὲ καυμοὺς ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
τρέχουν τώρα μαζωμένα
σὲ κοιτίδα μητρικῆ.

Τὴν χαρὰ των ποῖος δὲν βλέπει;
τρέχουν, Ρήγα, νᾶβρουν σκέπη
σὲ μητέρα, ποῦ νικᾷ.

Κ' ὅπως θρῆνι τὰ πουλιὰ της
ἔτσι μὲ τὴν ἀγκυλιὰ της
τὰ σκεπάζει μητρικᾶ.

Νὰ τὰ δύστιχα παιδιὰ σου, νὰ τὰ σκόρπηα παλλη-
κάρια...

σῆκω καὶ τραγοῦδησέ τα,
καὶ μὲ δάφνινα κλωνάρια
σὲ γιορταῖς ὠδήγησέ τα.

Κύττα τὰ στὴν ἀγκυλιὰ
τῆς πολυπαθῆς των μάννας
πῶς πετοῦνε μὲ παιδνας
Κωνσταντίνου Βασιληᾶ.

Κύττα τώρα, προτομαρτυ, μὰ Πατρίδα μὲ στεφάνια
ὅπως σὺ τὴν ὄνειρεῦθης ἀπὸ κάτω σὲ πλατάνια.
Πόσους πέρασε καιροὺς ταπεινὴ μὲ καταφρόνια,
πόσους πέρασε καιροὺς μὲ φαριμάκια κάθε μέρα...
κῆμα ποῦμαι γέρος πιά, καὶ δὲν ἔχω μ' ἄντρος μου χροῖνια
νὰ προφθάσω νὰ τὴν δῶ κανελεῦθερη Μητέρα.